

Een mesties in een gescheurden zerape gewikkeld trad binnen (Blz. 217)

— De duivel hale haar! Maar ik wil den strijd voeren op eigen hand... ik wil een handsvol ruwe kerels rond mij hebben... Honderd, tweehonderd, zooveel ik er krijgen kan.. En bij Madre Pico, in het *Infierno,* is dit volkje best te vinden.

— Kom, onzin, antwoordde zijn vriend.

— Zoo!

— Wat zal het geven als gij zulks doet?

— Ik zal moorden, branden, plunderen...

— Wat geeft het dat gij een paar arme duivels doodslaat.

— Alles telt, zeide Silvester met een valschen lach.

— Wat is er dan weer voorgevallen? Verdient Juana het dat gij u ten haren gevallen zoo hopeloos aanstelt.

— Juana! herhaalde Silvester verrachtelijk lachende.

— Bemint gij haar niet meer?

— Neen... om haar bekreun ik mij niet langer. Zij is reeds lang vergeten. Maar iedere bloem die in ons land bloeit zullen zij plukken want hun overmoed kent geene grenzen meer.

— Is er weder iets mis? vroeg nogmaals Mauricio die thans begreep waardoor zijn vriend zoo opgewonden was.

Silvester draaide het hoofd om naar de zaal waar de paren zich gereed maakten voor een nieuwen dans.

— Ziet ge daar dat bekoorlijke meisje in lichtblauwe zijde, met die schitterende oogen en die lieve krullen?

— Ik zie haar!

— Kent gij ze?

— Neen.

— Zij heet Ricarda San-Blas.

— Ik ben verheugd haar kennis te maken.

— Ja zij is de perel van dezen avond!

— En maakt u dat kwaard, Silvester?

— U niet?

— Integendeel!... zij is het immers waardig!

— Hebt gij dan geene oogen, Mauricio?

— Zeker, ik zie haar zeer goed...

— Ziet gij dan niet hoe dat fransch gespuis om haar heen zwermt en hoe lief en vriendelijk zij met hen praat?

— Ze kan toch niet stug tegen hen zijn.

— Ellendige kokette, mompelde hij tandenknarsend.

— Gij zijt kwaad, Silvester.

— Is het niet om razend te worden als wij zien hoe die Fransche schurken in het land te werk gaan terwijl zij hier in de stad de hoofden der jonge meisjes op hol brengen en tegelijk met trotschheid en verachting op ons nederzien.

— Maar de jonge senoritas zoeken het.

— Lichtzinnig, karakterloos volk!... Kom mede, Mauricio! Laten de ouden zich onder het juk buigen wij jonge lieden willen hem laten zien dat wij nog warm bloed en sterke spieren hebben om het tegen hen op te nemen.

Mauricio schudde met het hoofd.

— Gij aanvaardt eene waanzinnige onderneming, zeide hij. Gij stelt u bloot aan groote gevaren zonder eenig uitzicht op winst of geluk. Dat is dwaas.

— En gij zit hier met de handen in de broekzakken.

— *Quien sabe!* zeide Mauricio schouderophalend met een eigenaardigen lach.

— Wat wilt ge zeggen?

— Gij moet mij thans niet langer ophouden. Ik ben reeds laat genoeg gekomen en schaam mij haast mij aan de senora voor te stellen. Gaat gij naar huis?

— Ik heb u gezegd waarheen ik ga, Mauricio. Hebt gij den moed mij te volgen?

— Den moed misschien wel maar geen bijzondere neiging, antwoordde Mauricio. Wees niet dwaas en overleg de zaak eerst goed. Maar hebt gij lust tot een avontuurlijk leven waarbij gij tegelijk voldoen kunt aan uw verlangen kom dat morgen ochtend vroeg bij mij. Ik doe u misschien een voorslag die u wel zal behagen.

— Wat hebt gij dan ontdekt?

— Ik heb een spel ontdekt waarbij men altijd winnen moet.

— Een spel, zeide Silvester verachtelijk. Ik wil daarmede niets te doen hebben.

Mauricio lachte.

— Ja, een spel... Maar kom slechts bij mij... Ik waarborg u dat het u uitstekend bevallen zal.

Hij reikte Silvester de hand maar deze aanvaardde haar niet en sloeg er zelfs geen acht op want verdiept in zijne sombere gedachten keerde hij zich om en zonder zijn vriend te groeten verliet hij het vertrek en begaf zich naar de kleedkamer waar hij hoed en mantel nam en het huis verliet.

Mauricio, die lichtzinnig leefde, zonder zich over iets te bekommeren en alleen voor zichzelven zorgde, vergat zijn vriend in hetzelfde oogenblik.

Hij was gewoon alleen voor zichzelven zorg te dragen.

De vroolijke tonen der muziek klonken hem in de ooren en de bonte paren krioelden door elkander.

Het was niet gemakkelijk door het gedrang in de zaal te geraken om zich aan den senor en de vrouw des huizes voor te stellen.

Daarom begaf hij zich naar een vertrek daarnaast waar hij spoedig verscheidene bekenden bij elkander vond.

Er werd eenparig over Ricarda gesproken.

De nicht van Velasquez had allen in verrukking gebracht. Allen verklaarden ook eenstemmig dat zij nooit een lieftalliger, verleidelijker schoonheid ter wereld gezien hadden.

Ten laatste werd Mauricio zelf nieuwsgierig haar ook van nabij te zien.

Aan een der whisttafels zat de vader van Mauricio.

Deze ging tot hem.

De oude man stond op om aan het buffet een glas te gaan drinken.

— Zoo, Mauricio, waar zijt gij zoolang gebleven?

— Ik kon niet vroeger komen, vader.

— Zooveel te aangenamer is het mij dat gij nu nog komt. Hoor, Mauricio — ging hij voort terwijl hij den arm van zijn zoon nam en hem een weinig ter zijde voerde — hebt gij

Ricarda, de nicht van Velasquez reeds gesproken?

— Nog niet, vader.

— Gij hebt ongelijk.

— Ik weet dat al de aanwezigen over haar spreken. Het moet een klein wonder wezen.

— Als ik van uw leeftijd was, zeide zijn vader, dan weet ik wel wat ik doen zoude. De oude San Blas is verbazend rijk en een der aanzienlijkste burgers van Mazathan, en zijne dochter is inderdaad verrukkelijk. Wees verstandig — mijne toestemming hebt gij reeds en uwe moeder zou daardoor oprecht gelukkig zijn.

— *Veremos*, vader, zeide Mauricio vrij bedaard. Misschien verblindt zij meer dan dat zij liefde inboezemt. In ieder geval zal ik haar opzoeken en mij zoo goed mogelijk gedragen.

— Dan zult gij verstandig handelen, Mauricio. Daarenboven wordt het voor u tijd wat ernstiger te zijn en de wilde haren eens te laten uitvallen.

— Ik ben nog vrij, vader, zeide Mauricio lachend. Maar ik heb goeden wil en wensch de proef eens te wagen. Het is immers de senorita in hemelsblauwe zijde?

— Zoek de schoonste, de edelste en die u 't meest bevalt en gij hebt de rechte, zeide de ouderling die zelf geheel betooverd scheen door het schoone meisje.

Mauricio begaf zich naar de danszaal.

Op dit oogenblik viel hem de brief in, welke hem zoo geheimzinnig werd besteld.

Van wie kon die zijn?

Wat kon er in staan?

De nieuwsgierigheid prikkelde hem, want de brengster had immers gezegd :

« Lees, het is gewichtig. »

Maar zijn ontmoeting met Silvester en de plichten der wellevendheid hadden hem genoodzaakt zijn nieuwsgierigheid te beteugelen.

Hij trad in een der goedverlichte zijvertrekken, haalde den brief die op grof papier geschreven was, te voorschijn, opende hem en las :

« Kom morgen ochtend aan den Penuelos.

» Niet later dan tien uur.

» Wij kunnen rijken buit maken.

» Uw Italiaan rijdt met den postwagen. Hij » heeft een som van duizend onsen bij zich » die hij naar Cuernavaca moet brengen.

» De *escolta* aan de *guarda* is hiervan ver- » wittigd, maar ik heb zorg gedragen dat zij » ons niet kan lastig vallen.

» Gij moet komen. Onze vrienden zijn allen » op een andere expeditie uit en ik heb slechts » vier man bij elkander kunnen krijgen.

» Dat is te weinig.

» Rodolfo is door mij gewaarschuwd. Ik » heb voor versche paarden gezorgd.

» Wraak en goud.

» Uw G. »

— Caramba, mompelde de jonge man bij zich zelven en keek op zijn uurwerk.

Het was juist elf uur.

— Dan heb ik weinig tijd en eigenlijk komt het mij thans in het geheel niet gelegen... maar Solfinto...

Bij dien naam knarste hij op de tanden en vertrok zijn gelaat.

— Caracho! zulk een goede gelegenheid komt nooit weder... Elf uur!... Ik heb altijd nog ruim twee uren tijd.

Hij stak het briefje weder in zijn borstzak en trad de groote zaal binnen.

Hij behoefde daar niet lang te zoeken naar de koningin van het feest.

Juist gedurende de pauze zag hij haar omringd door een aantal jonge heeren, meest officieren, en hoorde onder het voorbijloopen hoe een paar senoras zich uitlieten over dat kokette ding.

Hoe onbetamelijk toch liet die Ricarda zich het hof maken door de heeren?

Hoe lokte zij hen tot zich door haar luid en ongepast gelach?

Arme schepsels! Het helpt toch niet!

Ricarda was nu eenmaal een ster, die alle andere verdonkerde.

En dit was niet haar schuld.

Haar gedrag was onberispelijk. Nu en dan wou zij zich terugtrekken om de hulde die men haar bracht — en die haar lastig werd — te ontgaan.

Te vergeefs echter!

Met haar vroolijken aard zette zij zich daar overheen en schikte zich in het onvermijdelijke.

Mauricio naderde haar en terwijl hij haar lieftalligheid nog meer dan hare schoonheid bewonderde kwamen die trekken hem echter zoo bekend voor alsof hij haar ook ergens anders ontmoet had.

Hij kon zich niet herinneren wanneer of waar.

Toch was het geen gelaat dat men zoo licht kon vergeten!

Deze oogen en die eigenaardige bekoorlijke

trekken om den mond moest hij reeds ergens gezien hebben.

Maar waar ter wereld kon dit geweest zijn?

Hunne blikken ontmoetten elkander maar die van Ricarda wendden zich weder zóó bedaard van hem af dat hij erdoor in twijfel geraakte.

Zij kende hem ten minste niet; anders zoude haar blik langer op zijn gelaat gevestigd zijn gebleven.

Hij moest zich dus bedriegen doch het was zonderling dat dit buitengewone wezen zulke flauwe herinneringen bij hem opwekte.

De muziek noodigde weder uit tot dansen.

Hij trachtte het meisje te naderen en vroeg een dans.

Hij kwam te laat; zij was haar woord reeds kwijt voor alle dansen zooals zij hem vriendelijk doch stellig verzekerde.

Mauricio, die ook geheel andere dingen in het hoofd had dan zich met schoone meisjes te bemoeien verliet de danszaal.

Hij begaf zich terug naar het vertrek waar gespeeld werd.

Hij was nog besluitloos of hij niet liever dadelijk gevolg zou geven aan de uitnoodiging aan dien kring maar het spel verleidde hem om nog te blijven.

Aan die verzoeking kon hij geen weerstand bieden en hij liep eenige oogenblikken langs de speeltafels heen en weder waar echter nog geene hazaardspelen aan gang waren.

Dit geschiedde op zulke partijen eerst dan als de dames zich verwijderen en thans waren zij allen nog druk aan den dans.

Mauricio had echter geene rust.

De oude speelduivel was in hem ontwaakt en spoedig had hij een paar vrienden gevonden die ook daartoe lust gevoelden.

Hij nam dus een ledig tafeltje in beslag, zette zich daaraan neder, trok zijne handschoenen uit die hij naast zich op de kleine tafel legde en opende eene bank.

Als hij precies om één uur vertrok dan kon hij de plaats, die hem door Geronimo was aangeduid nog tijdig bereiken.

In de danszaal was het ondertusschen zoo heet geworden dat senora Velasquez bevel gaf het dansen een korte poos te staken en het vertrek te luchten.

Gedurende een kwaart uurs gaf men aan de frissche nachtlucht gelegenheid door de openstaande ramen en deuren de zaal te doortrekken.

De lichtgekleede en verhitte dansers konden daar natuurlijk niet blijven, maar moesten zich zoolang verspreiden in de andere vertrekken.

Ricarda nam den arm van haar oom om de andere heeren te ontgaan.

Zij begaf zich met senor Velasquez naar de speelkamer waar de heeren die de speeltafels hadden bezet zich door het plotseling binnenkomen van het gezelschap niet lieten storen.

— Zie eens hoe ernstig deze waardige senores aan hun werkzaamheden zijn! sprak het jonge meisje lachend toen zij eenige oogenblikken tusschen de verschillende tafeltjes hadden gestaan.

— Niet waar?

— Hoe zorgvuldig zij hun kaarten op de tafel leggen alsof leven en dood daarvan afhing. Het is iets wonderlijks het kaartspel en ik heb nooit kunnen begrijpen dat verstandige menschen zich met zooveel hartstocht daaraan kunnen overgeven. Speelt gij ook kaart, oom?

— Somtijds, Ricarda.

— Zoo?

— Maar nooit hazaard.

— Wat is dat, oom?

— Hazaardspelen zijn zulken waarbij het niet aankomt op bekwaamheid of berekening maar alleen op goed geluk en waarbij men, als er hoog wordt opgezet, in weinige uren, ja, soms in enkele minuten een groot vermogen kan verliezen.

— En noemt men dat spelen?

— Zeker.

— Gaat het daarbij niet menigmaal geducht ernstig toe?

— Heel dikwijls, Ricarda.

— Maar als iemand in een paar minuten, zooals gij het zegt, het geheele vermogen van een ander wint, behoudt hij zulks dan ook? vroeg het jonge meisje.

— Stellig!

— Dat vind ik niet... hoe zal ik zeggen? niet... ridderlijk.

— Maar heeft de andere zijn vermogen daartegen niet in de waagschaal gelegd? Wie dat niet wil kansen moet ook niet spelen.

— En spelen die oude heeren ook op die wijze? vroeg Ricarda, beschroomd den kring rondziende.

— Neen, lief kind, zeide haar oom lachend, dat zijn meer onschuldige spelen, waarbij men wel één of twee onsen goud kan verliezen, doch meer ook niet.

— Maar toch ook winnen, niet waar.

— Wel zeker, zeide senor Velasquez goedig, anders was het immers geen spel.

— En het ander spel? Spelen zij dat niet.

— Neen, lieve, nu nog niet.

— Straks dan?...

— Misschien wel... Maar toch aan een der tafeltjes ginds wordt, geloof ik, hazaardspel gespeeld. Het gezelschap uit de balzaal heeft zich daarrond geschaard.

— Om een heel vermogen? vroeg Ricarda ernstig.

— Neen, dat wel niet, zeide senor Velasquez, maar toch voor grooter sommen dan aan de andere tafeltjes.

— Ik zou dit wel eens willen zien.

— Gij zoudt het toch niet begrijpen.

— Het is eene aardigheid.

— Wij willen beproeven of wij daar aan de tafel nog een plaatsje kunnen krijgen. De gasten verdringen zich daar achter.

De oude heer geleidde zijne nicht daarheen om zoo mogelijk den wensch van het meisje in te willigen.

Zoodra de jonge heeren bemerkten dat Ricarda de tafel wenschte te naderen maakten zij plaats.

De senorita kon aan de zijde van haar oom dicht achter den bankhouder staan en op deze wijze de geheele tafel en het spel overzien.

— En waarom zetten zij zooveel geld op enkele kaarten, oom, fluisterde Ricarda tot Velasquez want zij gevoelde eene onaangename gewaarwording in de nabijheid van deze zwijgende doch oplettende spelers.

— Zij beproeven het op hunne kaarten te winnen, antwoordde de ouderling op fluisterenden toon. Ziet ge van de kaarten die deze heer, welke thans bankhouder is, in de hand heeft, worden enkele van boven afgenomen en daarop nu een rechts dan een links gelegd. Vult nu dezelfde kaart waarop de spelers geld hebben gezet links van den speler dan...

Verschrikt hield hij eensklaps op...

Ricarda's knieën knikken terwijl zij naast hem staat.

Zij zou nedergevallen zijn als hij niet snel haar arm in den zijnen had geklemd.

Haar gelaat was doodsbleek geworden.

Een jong Belgisch officier die naast haar stond en eigenlijk den geheelen avond zich zoo dicht mogelijk in hare nabijheid had gehouden kwam snel met een glas water aandragen.

Zij die niet meespeelden verdrongen zich gedienstig.

De spelers sloegen geen acht op haar.

De kaarten waren juist zeer hoog bezet.

Op zulk een oogenblik mocht het spel niet worden afgebroken.

Ricarda was niet van een zwak karakter.

De reactie was oogenblikkelijk in haar.

— Wat is het, lieve? vroeg de oude heer bezorgd terwijl hij met haar een schrede van de speeltafel terug trad.

— Niets!

— Gevoelt gij u onpasselijk?

— Neen, oom, antwoordde zij in weerwil harer bleekheid.

— Wat hadt ge dan?

— Ik weet het zelve niet...

— Misschien de verandering van lucht?

— Waarschijnlijk!... Het is nu weeral geheel en al voorbij.

— Gij hebt alle kleur verloren.

— Dat gebeurt mij zeer licht, zei het jonge meisje met een glimlach op het gelaat.

— Dan is het niet erg?

— Het heeft niets te beteekenen, oom.

De jonge Belgische officier naderde met een glas water.

— Senorita, zei hij, ziehier, dat zal u verfrisschen.

Zij dankte hem met een blik, dronk eens en gaf het terug.

De jonge man die er acht op geslagen had welken kant van het glas zij met de lippen had aangeraakt, ging met den roomer ter zijde en zette hetzelfde plaatsje aan zijn mond.

Hij dronk of het de heerlijkste wijn der wereld was.

— Willen wij terug gaan naar de danszaal, Ricarda? vroeg haar oom. De koele lucht daar zal u goed doen.

— Ja, zeide Ricarda.

— Kom dan!

— Maar gij belooft mij, oom, hier weder terug te keeren?

— Stelt gij belang in het spel, lieve?

— Heel veel.

— Dat verwondert mij.

— Ik heb iets dergelijks nooit gezien, oom.

— De meisjes zijn toch zonderling.

— Hoe heet dat spel?

— De *monte*. Wordt het bij u aan huis niet gespeeld, Ricarda?

— Nooit. Vader zou het niet dulden.

— Wat spelen ze dan?

— Alleen de whist.

Zij waren intusschen naar de zaal teruggekeerd waardoor de nachtlucht koud en frisch heentrok en Ricarda was inderdaad spoedig volkomen hersteld.

Lang mochten zij hier in den tocht niet blijven.

Het jonge meisje verlangde vurig, hoe vreemd ook, van naar de speelkamer terug te keeren.

— Oom, fluisterde zij daarbij schalksch lachend, gij wordt immers niet boos als ik eene dwaze vraag aan u doe?

— Een dwaze vraag, lieve?... Gij weet immers wel dat ik u niets weigeren kan.

— Zeker niet?

— Gij zult mij niets vragen wat ik u niet kan toestaan.

Ricarda schudde het hoofd.

— Dat weet ik niet, zegde zij.

— Wat is het dan?

— Denk eens aan iets buitensporigs, iets onmogelijks.

— Maar, lieve, wat hebt gij u dan in het kleine hoofdje gestoken?

— Welnu... ik wil eens spelen.

— Zijt ge dwaas, kind?

— Neen, ik wil het.

— *Monte*?

— Ja, oom.

— Maar, Ricarda, hoe komt u dat in den zin?

— Ik heb u te voren verwittigd dat ik u eene dwaze vraag ging doen. Gij wildet mij niet gelooven.

— En onder al die heeren?

— Ja.

— Wat zullen ze van mij en van... u denken?

— Mogen vrouwen dan niet spelen?

— Zij mogen wel, lieve, en doen het ook maar al te dikwijls.

— Welnu dan?

— Maar altijd onder elkander en gij... gij zijt hier heel alleen.

— Zijt gij dan niet bij mij, oompje?

Senor Velasquez twijfelde.

De kleine echter speelde zoo volkomen den baas in huis en daarbij zoo beminnenswaardig, zoo onweerstaanbaar dat niemand er aan dacht haar ooit iets te weigeren.

Zij had zich daarenboven altijd zeer bescheiden getoond in hare verlangens.

— Begeert gij het dan zoo vurig, Ricarda?

— Ja, lieve oom.

— En niet voor lang?

— Slechts één, één enkele inzet.

— Goed.

— Gij stemt toe?

— Kom!... Maar de heeren zullen oogen opzetten.

— Dat is niets, oom.

— Hebt gij geld bij u?

— Geen enkelen piaster, zeide het jonge meisje.

De oude heer lachte er luid om.

Hij tastte in zijn zak en haalde een goudstuk te voorschijn.

— Dames kunnen natuurlijk slechts goudgeld opzetten. Maar, ging hij voort, geloof niet dat de heeren bij het spel zoo galant zijn als bij het dansen. Gij zult uw goud zeker verliezen.

— En toch niet armer zijn dan voorheen, oompje, zeide Ricarda glimlachend.

Er lag echter iets gedwongen in haar houding.

Velasquez wilde haar weder geleiden naar de plaats waar zij te voren had gestaan.

— Neen, oom, langs deze zijde.

Nu kon zij rechts van den bankhouder hare kaart bezetten waar de omstaanders zich ook beijverden om ruimte te maken.

Niet weinig waren zij verbaasd toen zij het goudstuk, dat zij nog in de hand hield, vóór zich op de tafel legde.

— *Caramba*, senorita, riep Mauricio verbaasd uit toen hij de lichtblauwe senorita naast zich zag. Wilt gij uw geluk beproeven dan ben ik verloren, want schoonheid wint het altijd.

— Dat weet ik nog niet, zeide Ricarda vroolijk.

Zij was doodsbleek.

Men schreef dit toe aan ongewoonte.

Menigmaal verliest zij ook, maar zoekt dan altijd het terug te winnen.

— Het hart niet? vroeg Mauricio luimig. Maar op welke kaart wilt ge zetten?

— Ik ken de kaarten niet.

Nauwelijks kon men haar woorden begrijpen.

— Duid er een aan.

— Die bonte dàar... die heer!

— Dat goudstuk?

— Ja.

— Goed, zei Mauricio.

— Maar niet tegen ander geld, zei Ricarda.

Mauricio was verbaasd.

— Niet tegen ander geld?

— Neen.

— Dat is de regel van het spel, zeide Velasquez die nevens haar stond.

— En kan ik dan om niets anders spelen?

— Maar waarom dan, lieve?

Ricarda zweeg.

Zij wilde spreken maar de woorden stikten in hare keel.

Zij moest al hare geestkracht verzamelen, doch dit duurde niet lang.

Met eene duidelijke stem en den blik stout op Mauricio gevestigd, zeide zij:

— Ik wil spelen om... den ring.

— Om welken ring?

— Om den ring met den smaragd die deze senor aan zijn pink draagt.

Mauricio keek op.

Hij ontstelde plots en werd bleek.

Met strakken blik staarde hij het meisje aan.

Thans herinnerde hij zich alles! Thans kende hij haar!

Zij was dus het meisje uit den postwagen dat hij toen achter met den sluier om hoofd en haar geslagen en in een donker gewaad gekleed zag, niet dadelijk had herkend.

De personen, door wie hij omringd was, draaiden...

De kaarten dansten voor zijne oogen... alles wat hij voor zich had schemerde met de kleuren van den regenboog.

Ricarda had haar blikken niet van hem afgewend en een flauwe trotsche lach speelde om hare lippen.

Niet alleen verried de ring hem maar het litteeken, veroorzaakt door het schot aan de rechterzijde van de kin, waar de Fransche revolverkogel was langs gegaan, vertoonde zich helder en duidelijk.

Het gloeide met purperen kleur toen zijn gelaat zoo verbleekte.

— Nu, senor? vroeg ze opnieuw.

De medespelers waren verrast toen zij zagen hoe hun anders zoo vroolijke en koelbloedige makker van zijn stuk was gebracht.

Ook Velasquez zag zijn nicht zwijgend aan.

Hij vermoedde dat daarachter een geheim school.

Mauricio poogde al zijne geestkracht te verzamelen want hij gevoelde dat zijne veiligheid, misschien zijn leven van zijne bedaardheid afhing.

Met de rechterhand streek hij over het gelaat en met de linker drukte hij krampachtig de kaarten.

Op luchtigen toon zeide hij met een gedwongen lach:

— Hoe zonderling, senorita, dat gij juist den ring verlangt.

Zijn blik gloeide en doorpriemde haar dreigend.

Maar dit was vluchtig.

Vriendelijk vervolgde hij:

— Met dit spel heb ik hem gewonnen, welnu, het zij zoo, met dit spel wil ik hem aan u verliezen. Nooit kan hij aan schooner handen komen.

— *Vamonos! Vamonos!* riepen thans de medespelers, die ongeduldig waren.

Want allen hadden hoog ingezet op de kaart van Ricarda waarop de ring stond.

Mauricio zag echter naar het geld niet.

Werktuigelijk nam hij de kaarten af en legde ze over en weder.

Het schemerde en flikkerde voor zijne oogen en toen hij den heer nederlegde riep hij met een diepen zucht:

— Gij hebt gewonnen!... Hier is de ring!

— Halt! *Caramba!* riep een bejaard heer die zonder galanterie daartegen had gezet.

— Wat wilt ge?

— De heer ligt links... ik heb gewonnen. En ik verzoek beleefd mijn geld, want rechts ligt het aas.

— Is dat gewonnen of verloren? vroeg Ricarda met een blik op iemand die naast haar stond.

— Gij hebt, helaas, verloren, senorita, zeide deze.

Ricarda schoof het geldstuk weg.

Zij nam den arm van haar oom en trok hem schuw en gejaagd de kamer uit.

Mauricio volgde haar met de oogen, maar de omstanders drongen weder dichter bij de tafel en versperden hem aldus het uitzicht.

De eigenlijke spelers, die zich door dit voorval niet lieten aftrekken, dwongen hem het spel te hervatten.

Wat bekommerden zij zich om een senorita, al ware deze nog schooner geweest.

Hier op de tafel klonk het goud en dat geluid verdoofde ieder ander gevoel in hun hart.

Maar zeg mij nu in 's hemels naam, kind, vroeg Velasquez, wat beteekende dat alles? Wat kwam die ring daar doen? Mauricio werd doodsbleek toen gij dien als inzet vroegt.

— Hij is een schurk, oom.

— Wat zegt ge, lieve?

— De waarheid.

— Maar het is de zoon van...

— Het is de kerel die den postwagen plunderde en den ring van mij eischte.

— Onmogelijk!

— Dezelfde die de twee Fransche officieren verraderlijk uit eene hinderlaag als een laffe moordenaar dood schoot.

— Ricarda! riep Velasquez ontsteld. Kind! gij vergist u!... Het is Mauricio Lucido, het is de zoon van den rijken Lucido en erfgenaam van een millioen misschien.

— En al was hij de troonopvolger van Mexico, riep Ricarda, hij is de schurk.

Het meisje kon haar opgewondenheid nauwelijks onderdrukken.

— Maar hoe weet gij dat?

— Aan zijne kin.

— Op welke wijze?

— Hij draagt er het litteeken van den revolverkogel waarmede de doodelijk verwonde officier hem trof.

— Maar, kind!

— Hebt gij niet gezien hoe bleek, hoe doodsbleek hij werd?

— Ja.

— Hij had mij dan herkend?

— Dat komt alles uit, zeide Velasquez, dergelijke zaken zijn meer uitgevallen.

Hij blikte somber voor zich.

— Wat kunnen wij doen?

— Wat wij kunnen doen! riep Ricarda driftig en liet zijn arm los.

— Ik weet het niet.

— Ik wel.

— Wat wilt ge?

— Hem laten aanhouden, oogenblikkelijk, terwijl hij daar zit. Ik zal als getuige, als aanklager tegen hem optreden.

Velasquez was verschrikt.

— Maar, mijn lieve, dat is onmogelijk.

— Waarom?

— De vader van hem, de oude Lucido, is mijn boezemvriend. De man kreeg stellig eene beroerte van schrik en smart.

— Oom, zei Ricarda bitter, als het de zoon was van arme lieden of ware het een Indiaan zoudt gij ook zoo toegevend zijn al lag zijne moeder snikkend aan uwe voeten?

— Begrijp, kind!...

— Is het dan waar wat de vreemden van ons land zeggen dat de rijken ongestraft alles mogen doen terwijl zij de ongelukkige armen in slavernij houden?

Velasquez glimlachte en trachtte een andere richting aan het gesprek te geven.

— Ik had nooit gedacht, zeide hij, dat er nog politiek en zorg voor het algemeen welzijn in uw klein hoofdje opkwam.

— Ik vraag rechtvaardigheid, oom.

— Kom! kom! keeren wij terug naar het gezelschap en als gij zeker zijt van uwe zaak dan zal ik er morgen met mijn vriend Lucido over spreken.

— En daarenboven zit de schurk met mijn ring aan den vinger, zeide Ricarda terwijl zij de parelwitte tanden stijf op elkander drukte.

Velasquez zei ernstig:

— Dien moet hij weder terug geven.

— Wanneer?

— Heb daarvoor geene zorg, dat zal ik wel in orde brengen.

— Wezenlijk? vroeg Ricarda.

— Ja.

Een groote verandering had plaats gegrepen in het meisje. Zij die tot nu toe zoo vroolijk was, sprak geen woord meer. Haar blik was ernstig en een bijna mannelijke vastberadenheid lag over hare trekken verspreid. Thans kende zij de gevoelens van den ouden heer en hoe lief zij hem ook had stond haar besluit toch vast voor dezen keer haar eigen wil door te zetten.

Zoodra zij weder in de zaal kwam sprongen drie jongelingen op haar toe om haar uit te noodigen tot den volgenden dans. Een jonge Belg, kapitein van Leeuwen en twee Fransche officieren.

Lachend bleef zij staan en keek den een voor den ander oplettend aan.

Vervolgens bood zij haar arm aan den Belg van Leeuwen terwijl zij met een schalksch gelaat voor de andere eene buiging maakte.

Zij scheen weer geheel en al het uitgelaten en vroolijk kind van voorheen.

— O, senorita, zeide de Belg, een beeldschoon jongman met een goedhartig gelaat en een paar oogen waarin oprechtheid en trouw te lezen waren. Ik kan u niet zeggen hoe gelukkig gij mij maakt met de onderscheiding die gij mij thans bewijst.

— Inderdaad?

— Tot nu toe, ging de jongman voort, heb ik in Mexico treurige tijden gehad, maar sedert de laatste acht dagen, nadat gij zijt teruggekeerd, is alles weer zonnig voor mij.

— Gij overdrijft!

— Neen, senorita, tot nu toe had ik het heimwee, maar dat is thans geheel en gansch verdwenen.

« *Ik wil spelen om den ring* ». (Blz. 231).

— En behoort gij ook tot dat groot aantal heeren vol laffe vleierijen, zeide Ricarda bijna op treurigen toon, dan heb ik mij ook in u vergist.

— Zie ik er daar naar uit, senorita, zeide van Leeuwen op een toon van oprechtheid. Zie mij aan en zeg mij dan of gij mij in staat rekent tot laffe vleierij. Ik wenschte dat gij mij op de proef kondt stellen. Ik zou handelen zooals ik spreek.

— Ik houd u bij uw woord.

— Ernstig?

— Ja.

— Gij maakt mij oprecht gelukkig. Wat moet ik doen?

— Eerst na den dans.

— Ik ben ongeduldig u te voldoen.

De dans brak voor eenige minuten hun onderhoud af, maar de jonge kapitein kon niet afwachten dat Ricarda hem zoude zeggen wat zij verlangde.

Zoodra het oogenblik hem gunstig toescheen, fluisterde hij zacht:

— En wat verlangt gij nu van mij, senorita?

Ricarda zag een oogenblik voor zich neder.

— Ik verlang dat gij u heden avond niet meer met mij bemoeit.

— Senorita! riep van Leeuwen geheel verslagen.

— Kom eens mede... Laat ons een kleine wandeling maken door de naaste vertrekken. Het is mij hier zoo angstig te moede en ik heb u iets in het vertrouwen mede te deelen.

Nauwelijks waren zij een weinig uit het dichte gedrang der gasten, toen zij vervolgde:

— Wat ik gezegd heb meen ik ook en ik zal u zeggen waarom.

— Ik luister gretig.

— Kent gij dien heer?

— Welken heer, senorita?

— Het is waar, ik ben zoo erg verstrooid. Ik bedoel den senor met wien ik speelde om den ring.

— Ja. Het is de jonge Lucido.

— Wilt gij hem, zoodra hij dit huis verlaat, op mijne aanklacht gevangen nemen?

— Senorita! zeide van Leeuwen.

— De vreemdelingen zullen niet zeggen, vervolgde zij met fonkelende oogen, dat de zoon van een rijk man een schurk mag zijn zonder in Mexico gestraft te worden.

— Lucido!

— Ja, hij was een der struikroovers die ons op den weg naar Cuernavaca overvielen en die de twee Fransche officieren doodde.

— Zijt gij zeker, senorita?

— Heel zeker.

— Maar... 't is zoo zonderling.

— Ik heb bewijzen.

— Mag ik zoo vrij zijn?...

— Ze mij te vragen! wel zeker. Hij draagt niet alleen den ring, dien hij mij dwong hem te geven en waardoor ik hoopte dat hij eens zich zelf zou verraden, maar ook het litteeken van den kogel dien een der doodelijk gewonde officieren op hem afschoot.

— Gij zijt dan zeker van uwe zaak?

— Ik durf het zweeren. Hebt gij niet gezien hoe hij verbleekte?

— En zult gij tegen hem getuigen?

— Bij de heilige Maagd, dat wil ik doen, zei Ricarda met fonkelende oogen.

— Goed. Dan is er ook geen tijd te verliezen. Want zoo hij weet dat hij ontmaskerd is, blijft hij ook niet lang meer hier. En wanneer zie ik u weder, senorita?

— Morgen ochtend vroeg. Breng mij dan het bericht en als teeken dat aan mijn verzoek is voldaan den kleinen ring met den smaragd dien de boef niet langer dragen mag.

— Gij hebt mijn woord.

— Ik dank u.

— Wat verlangt gij verder?

— Laat ons nu in de danszaal terugkeeren.

— Ik ben tevreden. Morgen vroeg breng ik u den ring ten bewijze dat ik mijn last heb volbracht.

De jonge officier brandde van verlangen.

Hij wilde oogenblikkelijk zijn maatregelen nemen uit vrees dat zijn buit hem mocht ontgaan.

Nauwelijks had hij haar weder teruggeleid naar een stoel of zij ontving weder een aanzoek tot den volgenden dans.

Hij was dus vrij om zijn woord gestand te doen en zijne taak te volvoeren.

— Die kerel zal reeds weg zijn! murmelde hij.

Hij snelde naar de speelkamer.

Neen, hij was er nog.

Mauricio Lucido hield nog altijd bank. Hij had het spel niet zoo spoedig kunnen staken zonder argwaan op te wekken, maar hij speelde zeer verstrooid.

Hij vreesde voor zich zelven wel geen gevaar, want hij kon niet denken dat Velasquez zelf, op de aanklacht van Ricarda, vijandelijk tegen hem zoude handelen.

Zoo iets was toch niet mogelijk.

Maar wat kwam er nu van het plan voor den volgenden morgen?

Kon hij het wel wagen?

Men zou acht op hem slaan, mocht hij iets dergelijks ondernemen.

Moest hij het laten varen en zijn tijd afwachten?

Maar als de geheele zaak nu toch ruchtbaar werd — want vrouwen kunnen niet zwijgen!

Het was waarschijnlijk het beste aan het verzoek van Geronimo te voldoen en vervolgens een tijd uit Mexico te blijven tot de zaak niet meer bepraat werd.

Zijn gedachten gingen van het een op het ander, maar waren niet bij het spel, zoodat hij de eene fout op de andere maakte en veel geld verloor.

Eindelijk stond hij op.

— Senores, zeide hij, gij moet mij heden avond verontschuldigen. De lucht is mij hier zoo drukkend. Misschien wil een der andere heeren de bank van mij overnemen. Ik ga eene kleine wandeling in de vrije lucht maken.

Op de officieren die zich in het vertrek bevonden sloeg hij natuurlijk geen acht.

Hij begaf zich naar het buffet om zich daar een glas Xères in te schenken.

Hij ledigde zijn roomer in één teug, want hij had iets noodig om zijn opgewonden zenuwen weder tot kalmte te brengen. Toen hij op zijn uurwerk keek had hij nog ongeveer twintig minuten tijd.

Hij behoefde zich dus volstrekt niet te haasten.

Het was toch bij slot van rekening het beste Geronimo op te zoeken, doch hij moest zijn vader hiervan kennis geven omdat hij ten minste een paar dagen van huis zou blijven.

Senor Lucido kwam juist naar het buffet met een Franschen generaal die nog zeer slecht Spaansch sprak waardoor juist een misverstand had plaats gehad.

Dit deed den ouden Lucido hartelijk lachen.

Mauricio trad op hem toe.

— Vader, het kan wel zijn dat ik morgen ochtend vroeg met den postwagen naar Puebla vertrek of misschien nog verder, ik weet het zelf nog niet.

— Naar Puebla?

— Ja.

— Wat wilt ge daar doen?

— Ik had lust daar een eigendom te koopen.

— Hoe komt gij op die gedachte?

— Men kan daar tegenwoordig zeer voordeelige zaken doen.

— Dit is wel zoo, maar het is altijd zeer gewaagd. Mexico is nog altijd beroerd.

— Ik heb er nu fel lust in.

— Dan kunt ge hier in Mexico ook speculeeren.

— Ik wenschte de gelegenheid ten minste te zien en kom dan over eenige dagen terug om er eens met u over te spreken.

— Goed. Doe dat! Maar hoe kunt ge nu aan reizen denken?

— En waarom niet?

— Hoe bevalt u de nicht van Velasquez?

— Dat is een gevaarlijk meisje, zeide Mauricio met een dubbelzinnigen lach.

— Ha! ha! zeide zijn vader lachend.

Hij begreep echter de ware bedoeling der woorden van zijn zoon niet.

— Heb ik u dat niet vooruit gezegd?

Mauricio knikte met het hoofd.

Hij durfde niet langer vertoeven en met een « goeden nacht, vader » verliet hij het vertrek.

Hij nam zijn hoed en mantel en steeg de trappen af. Vóór hem stapten twee officieren eveneens in hunne mantels gewikkeld.

Maar wat bekommerden zij hem?

Zij bleven aan de deur staan en spraken met elkander.

— *Buenos noches!* zei hij in 't voorbijgaan.

Een hunner sprak hem in het Spaansch aan.

Onder elkander spraken zij Fransch.

— Ha, senor Lucido, meen ik.

— Ja... *a la dispocion de usted!* (Tot uwen dienst).

— Ik heb een verzoek tot u.

— Hetwelk, senor?

— Zullen wij samen gaan?

Mauricio wilde antwoorden, toen hij, tot zijn verwondering, bemerkte dat er vier Fransche soldaten vóór het huis hadden post gevat.

Hij dacht echter niet verder daarover na.

Boven immers waren er verscheidene hoofdofficieren en het was zeer goed mogelijk dat zij te hunnen dienst stonden.

Een der officieren hernam:

— Wij kunnen te zamen een eindweegs voortgaan... Langswaar leidt uw weg?

Mauricio draalde een oogenblik met het antwoord, doch hij moest toch in ieder geval eerst naar zijn ouderlijk huis.

Hij wees daarom zwijgend dien weg aan.

Terwijl de officier naast hem voortging vroeg hij:

— Wat was het nu dat gij mij te verzoeken hadt?

— Den kleinen ring met den smaragd...

— Welke ring?

— Degene die de senorita Ricarda de San-Blas toebehoort. Zij heeft mij opgedragen dien terug te verzoeken.

— *Caramba!* senor! zeide Mauricio lachend...

Doch, toen hij toevallig het hoofd omkeerde naar zijn begeleider, zag hij dat de vier soldaten hen op de hielen volgden.

Zij hielden gelijken pas.

Hij vermoedde geen gevaar voor zich zelven en ging na een oogenblik zwijgens voort:

— Dat is een zeer eigenaardige lastgeving, senor.

— Vindt gij, caballero?

— Vooral in 't midden van den nacht. Maar hoe weet ik met zekerheid dat die ring vroeger aan de senorita toebehoorde. Doch wat doet er zulks ook toe, ging hij lichtzinnig voort, als een senora om een ring verzoekt en als die senora dan zoo lief is als jonkvrouw Ricarda, mag een heer hem niet weigeren. Als ik haar daarmede genoegen kan doen, dan is het mij aangenaam.

En den ring van den vinger trekkend :

— Hier, senor, sprak hij, geef hem aan de senorita en zeg haar, dat ik mij zeer gelukkig gevoel, haar iets terug te kunnen geven, dat zij misschien reeds verloren achtte.

Met een beleefde buiging gaf hij den ring over aan den jongen Belg en zeide :

— *Buenos noche!*

Hij wilde zich verwijderen.

Maar de officier greep Mauricio bij den pols.

— Wat doet ge ? zei deze dreigend.

— Halt, senor, een gedeelte van het gestolene hebt gij terug gegeven, maar er blijft u nog een andere zaak af te doen. Ik neem u gevangen !

— Gij mij gevangen nemen !

— Ja, in naam des keizers en op aanklacht van dona Ricarda, als een gemeenen struikroover en moordenaar. Bied geen tegenstand, gij zijt in onze macht.

— In wiens macht ? riep Mauricio.

En met geweld trachtte hij zich te bevrijden.

— Wie, voor den duivel, heeft het recht...

— In onze macht, senor ! riep thans een der Fransche officieren die eveneens kwam toeschieten. Hier, kameraden, grijpt dien kerel die twee van onze officieren verraderlijk heeft doodgeschoten en den postwagen heeft geplunderd.

— Stoot hem met uwe geweerkolven den schedel in, als hij zich niet gewillig overgeeft. Gij kunt er geene schade aan doen, want hangen moet hij toch.

Mauricio bemerkte dat allen tegenstand onmogelijk was. Hij kon, door weerstand te bieden, slechts zijn toestand verergeren. Het beste voor hem was bedaard te blijven, met koele oogen zijn positie te aanschouwen en aldus uit de minste omstandigheid voordeel te trekken.

Was hij niet de zoon van een der rijkste en aanzienlijkste familiën der stad ?

Wie zou hem durven raken ?

En op welken grond ? Op de aanklacht van een meisje ?

Ja maar, die ring !

Wat zou dat ? Hij zou vertellen dat hij hem bij het spel had gewonnen.

Wie zou het tegendeel bewijzen ?

Op zijn gelaat kon de senorita niet zweren, want hij was immers gemaskerd gebleven !

Hij richtte zich tot de officieren:

— Senores, sprak hij, het is een gewichtig geval en een groote verantwoordelijkheid die gij op u neemt. Gij neemt een caballero gevangen zonder den minsten grond. Ik zal op mijn beurt eene klacht tegen u indienen.

De officieren schenen zich bitter weinig te bekreunen om zijne protestaties.

— Hebt gij hem de handen gebonden ? vroeg de Belgische officier.

— Alles is vast, kapitein.

— Goed, dan met hem naar de wacht. De officier die daar het kommando heeft zal wel weten wat hem verder te doen staat.

Mauricio zag geen uitweg en volgde daarom geduldig.

Hij schrikte niet weinig toen op de wacht het bevel werd gegeven hem te doorzoeken.

De brief van Geronimo !

Daaraan had hij niet gedacht. Als men die nu bij hem vond ?

Het was echter te laat !

De onder-officier die hem doorzocht maakte volstrekt geen plichtplegingen, nam hem voor alle dingen, zijne horloge en geld af, hetgene zorgvuldig werd geteld en daarna aan den kommandant overgegeven.

Vervolgens haalde hij uit den borstzak den brief dien een der officieren nam en bij het licht begon te lezen.

— *Parbleu!* riep hij uit, ik geloof dat dit geschrift niet van belang ontbloot is. Wie uwer kent eene plaats die Penuelas heet ?

— Dat is die beruchte plek op weg naar Cuernavaca waar de postwagen reeds een paar malen is aangehouden, zeide van Leeuwen.

— Zoo ! zoo !

— Wilt gij hem lezen ?

De kommandant van de wacht nam den brief en nadat hij hem gelezen had vroeg hij streng aan den gevangene:

— Hoe komt gij aan dezen brief ? En weet gij wat erin staat ?

— Neen, antwoordde Mauricio kalm.

— Vanwaar komt hij dan ?

— Ik vond hem vóór het huis van Velasquez op de straat. Ik heb hem opgeraapt en op zak gestoken zonder er verder aan te denken.

— Zeer wel. Morgen zult gij u daarover nader verklaren. Tot zoolang blijft gij onze gevangene.

— Senor, ik ben de zoon van don Carlos Lucido de Vega.

— Ja, al waart gij de zoon van Montezuma ! Voort met hem ! Zorgt vooral dat hij u niet

ontsnappe ! Ik geloof dat wij eene goede vangst gedaan hebben.

Mauricio werd weggebracht.

De officieren, bij wie van Leeuwen zich gevoegd had, raadpleegden intusschen over den brief die blijkbaar betrekking had op een misdadig plan.

Het was slechts de vraag of Solfinto inderdaad met den postwagen naar Cuernavaca ging.

Het was waarschijnlijk.

De weg was door patroeljes veilig gemaakt.

De eenige die opheldering kon geven was de maarschalk Bazaine die juist zegevierend van Oajaca was teruggekeerd. Maar zouden zij hem in den nacht doen wekken ? Het moest morgen ochtend vroeg was het te laat en van Leeuwen verklaarde dat hij de verantwoordelijkheid op zich nam. Hij had de zaak nu eenmaal begonnen en wilde ze nu ook doorzetten.

Als de verdenking, die door den brief werd opgewekt, bewaarheid werd, dan was dit het sterkste en onwedersprekelijkste bewijs tegen den jongen misdadiger, die dan ook niet om zijn stand en den invloed zijner familie de verdiende straf zou ontgaan.

Van Leeuwen begaf zich dadelijk met een Fransch officier naar de woning van Bazaine.

Daar vonden zij alles in diepen slaap.

Het koste ook eenige moeite de bedienden wakker te krijgen en hen te bewegen den maarschalk te wekken.

Eerst moest de mayor dome nog gewekt worden.

Maar de officieren dreven hun opzet door.

Zij zouden zich ook niet gewaagd hebben in het hol van den leeuw als daartoe geene dringende aanleiding bestond en zij bereid waren zelven de gevolgen te dragen.

De maarschalk liet echter niet lang op zich wachten.

Nauwelijks had hij inzage van den brief genomen of hij riep uit:

— Mijne heeren, ik ben u dankbaar dat gij dadelijk tot mij zijt gekomen. Kent een uwer de genoemde plaats nauwkeurig ?

— Ik ken ze, maarschalk, zeide van Leeuwen. Ik ben die plaats meermalen voorbij getrokken.

— Wie zijt gij ?

— Kapitein van Leeuwen van het Belgisch legioen !

— Kunt gij u aansluiten bij een detachement ?

— Als de maarschalk toestemming kon bekomen bij graaf Thün.

— Dat neem ik gaarne op mij. De zaak is gewichtig want ik denk dat wij een gevaarlijk complot op het spoor zijn gekomen. Des te gevaarlijker omdat zij hier in de hoofdstad hunne bespieders, verbindingen en handlangers hebben.

En tot den Franschman:

— Kapitein Orsmond, neem een patroelje van twintig man.

— Goed, maarschalk.

— Hoever is de plaats van hier verwijderd ?

— Omtrent twee uur voorbij de *guarda*. De postwagen passeert op den middag aan de guarda en ongeveer om twee uur voorbij de bedoelde plek.

— Goed. Dan moet ge dadelijk handelen want wij hebben geen tijd te verliezen. Het best zal zijn als gij u in hinderlaag legt totdat de postwagen voorbij is. Volgt haar dan met alle voorzichtigheid. Breken wij morgen ochtend met den dag op dan weten wij niet welke teekens die boeven onder elkander hebben met rookzuilen en dergelijke middelen... Er is meermalen iets in dien aard waargenomen. Hoe gij dan verder moet handelen laat ik aan u over. Doch ik moet u waarschuwen geene ruiters of voetgangers voor u te laten uitgaan want dat gespuis is tot alles in staat. Beschouw iedereen als gevangene die gij mocht inhalen of vooruitgaan.

— Wij zullen hen echter op de daad moeten betrappen.

— Ja, dat in ieder geval. En de Mexikaansche wacht moet ook geen vermoeden hebben van uwe nabijheid, want ik betrouw dat volkje evenmin. Het was best als gij die plaats kondet vermijden, doch ik weet niet of dit te paard mogelijk is. In dat geval nog moet gij posten op den weg uitzetten die niemand doorlaten. Gij zult zelf wel zien wat het geraadzaamst is.

— En wat doen wij met de roovers wanneer zij in onze handen vallen ?

Bazaine antwoordde kort:

— Ophangen.

— Goed, maarschalk.

— Vooral geen lange rechtspleging. De verantwoording neem ik op mij. Dat zijn toch zooals gij zegt dezelfde schurken die luitenant Saint-Clair en Bremont hebben doodgeschoten en met die moeten wij volstrekt geen complimenten maken.

— Ik vrees iets, maarschalk.

— Wat vreest gij ?

— Onze mannen zullen zich niet gaarne daartoe leenen !

— Tot wat ?

— Tot dit beulenwerk van schurken opknoopen. Dood schieten is nog wat anders.

— Dan schenkt gij aan den jongste het leven als hij zijne kameraden zelf ophangt. Daardoor verdrijven wij hen allen te gelijk uit den omtrek.

Meer viel er niet te bespreken.

De bevelvoerende officier moest het overige zelf regelen naar gelang der omstandigheden. De jongere officieren keerden terug naar de hoofdwacht om de ontvangene bevelen zonder eenig verzuim uit te voeren.

Het was omtrent drie uren 's morgens.

De patroelje reed langzaam door de straten der stad.

Zij hadden nog tijd genoeg over en het was beter hier langzaam te rijden dan grooten spoed te verraden.

Dit zou de verdenking der eedverwanten kunnen opwekken !

Buiten de stad brachten zij hunne paarden in gestrekten draf, maar door de dorpen reden zij weder stapvoets en lieten weder den vrijen teugel in het blakke veld.

Zij ontmoetten nu en dan kleine troepen Indianen die met den nacht marcheerden om vroeg in den morgen op de markt van Mexico te kunnen zijn.

Ook enkele troepen muildieren die van het zuiden kwamen achterhaalden geen ruiters die toen de schemering aanbrak van hun paarden stegen.

Zij voerden hen dan bij den teugel tegen de steilten van het gebergte.

Het terrein was hier tamelijk open en vlak.

Hier en daar had men enkele hoogten of engten die met cactusplanten waren begroeid.

Het was daar geheel ongeschikt om in hinderlaag te liggen.

Kapitein Orsmond, de aanvoerder der patroelje, liet stilhouden toen zij niet meer ver van de guarda verwijderd waren.

Zij zouden overleggen wat men zoude doen om de diligentie ongemerkt af te wachten en te laten voorbijgaan.

Van Leeuwen bracht in het midden dat het meermalen was gebeurd dat zich handlangers van de bende in den postwagen bevonden.

Zij namen er plaats in ten einde op het beslissend oogenblik den reizigers een paar geladen revolvers voor te houden.

Dit verhinderde allen tegenstand.

Het was niet waarschijnlijk dat er thans een dergelijk plan bestond. Immers de brief meldde er niets van doch in alle geval moest men rekening houden van de mogelijkheid.

Kort vóór de guarda liep de weg links om den heuvel heen.

Zij konden dien rechtsaf omgaan om zich buiten het gezicht te houden terwijl men een man in het geboomte deed post vatten om te kunnen waarschuwen wanneer de passagiers weder gereed waren om hunne plaats in den postwagen weder te hernemen.

Volgde men dan het rijtuig op een korten afstand dan kon men de roovers, wanneer zij hun voornemen inderdaad ten uitvoer brachten ook op heeterdaad betrappen en zij konden hun niet ontgaan.

In den voorslag van den schranderen Belgischen officier nam Orsmond genoegen en juist wou hij bevel geven weder op te stijgen..

— Een ruiter ! riep een der soldaten.

Inderdaad een man kwam aandraven.

Zoodra deze de militairen gewaar werd hield hij zijn paard in en scheen verrast en besluiteloos te zijn of hij zoude voorbijrijden of terugkeeren.

Hij draalde echter niet lang in zijn besluit.

Onmiddellijk gaf hij zijn paard de sporen, nam beleefd zijn hoed af met een:

— *Buenos dias, Caballeros !*

Hij wilde daarop doorrijden.

Daarin werd hij echter verhinderd.

Twee der manschappen zaten reeds in den zadel, versperden hem den weg en riepen hem een gebiedend:

— *Halto !*

— *Caramba, senores,* zeide de Mexicaan, een sambo uit de mindere klasse, doch zeer bescheiden.

— *Halto, hombre !*

— Is het verboden dezen weg te berijden. Ik dacht dat het de openbare weg was naar Cuernavaca.

— Dat is ook zóó, zeide Van Leeuwen die vlug Spaansch sprak.

— Laat me dan door.

— Neen, voor een korten tijd moet gij in ons gezelschap blijven.

— Waarom ?

— Tevens verzoek ik u met ons een weinig van den weg af te gaan.

— Den weg af, zeide de Mexicaan met een gedwongen lachje.

— Ja.

— Daar heb ik niets te doen. Ik moet zoo snel mogelijk naar Cuernavaca en zou niet gaarne een kwartier verzuimen.

— Hebt gij ooit een Mexicaan gezien die haast had ? vroeg Orsmond aan Van Leeuwen in het Fransch.

— Neen, nooit !

— Daar is nu de eerste dien wij ontmoeten. Dat alleen maakt hem reeds verdacht.

— Dien kerel mogen wij niet uit het oog verliezen of onze tocht is vergeefsch.

— Als het eens de kerel was waarvan de brief spreekt ?

— Wie ?

— Ik durf zijn naam niet noemen.

— Goed... Ik versta... Zeer licht mogelijk.

En tot den sambo:

— Hoe is uw naam, senor, als ik u vragen mag ? vroeg Orsmond in zijn gebroken Spaansch.

— *Que dice, senor ?* (Wat zegt ge, mijnheer ?)

— Uw naam ?

— Artiges.

— En de andere ?

De man draalde een oogenblik met het antwoord.

Dan zeide hij:

— Felipe.

— Hm — goed. Zeg hem nu eens, Van Leeuwen, dat wij hem overhoop zullen schieten als hij het wagen durft ons te ontvluchten. Hij moet bij ons blijven.

De Belgische officier deelde hem dat mede hetgeen aan den man niet buitengewoon scheen te bevallen.

Hij wendde nogmaals voor groote haast te hebben. Hij moest, zei hij, een koop sluiten voor twee muildieren.

Niets baatte.

De soldaten meenden het ernstig, dat zag hij wel.

Hij schikte zich dan in zijn lot en bleef bedaard bij de manschappen die een nader bevel schenen af te wachten. Ja, hij scheen zelfs nieuwsgierig te zijn wat hun plan was.

Hij sloeg zijn blik gedurig naar den straatweg alsof hij van de eene of andere zijde iets of iemand verwachtte.

De patroelje was intusschen weder te paard gestegen en Van Leeuwen voerde haar aan direkt van den weg af !

Senor Artiges begreep er niets van.

Wat wilden zij langs daar ? Er was geen weg !

Vragen achtte hij overbodig en vluchten onmogelijk, want achter hem reden twee man met geladen karabijn die hem in 't oog hielden.

Zoo bereikte het schwadron de kromming van den bergrug en daardoor gedekt hield het ongeveer een uur rust.

Een wachtpost was uitgezet om den straatweg naar Mexico in het oog te houden.

Ondertusschen lieten de manschappen eenig voedsel aan hun paarden zoeken.

Een gerommel in de verte !...

Het was de postwagen !

Hij kwam in een tamelijk sterken draf aan want de weg bij de kromming liep een weinig naar beneden.

De Fransche ruiters waren onzichtbaar.

Omtrent tien minuten later reed hij ratelend door het kleine gehucht dat uit ongeveer een twintigtal hutten bestond.

Die nu op den weg kwam kon hem ongemoeid vervorderen omdat de patroelje voor niemand zichtbaar was en dus niemand de bende kon waarschuwen.

De wachtpost, die zich hield, zag echter niemand, dan kort achter de diligencie een paar Indiaansche jongens die een troep ezels voor zich uitdreven.

De uitgezonden post keerde onverwachts terug.

Hij meldde dat de muildieren opnieuw vóór de diligencie gespannen werden en de passagiers op het punt stonden van plaats te nemen.

Hij had geen escorte gezien, maar onder de reizigers was er een fransch officier die zeer opgewonden en toornig scheen te zijn.

Orsmond lachte.

Dat was stellig Solfinto !

De gevange Sambo hing met angstige blikken aan de lippen der vreemden want hij verstond niet wat zij met elkander spraken...

Hij scheen veel meer belang in den postwagen te stellen dan natuurlijk was.

Toen het bevel werd gegeven om weder op te stijgen en de kolom zich in beweging zette, scheen hij met zijn zadel niet te kunnen klaar komen.

Hij trachtte achter te blijven.

Misschien was het hem, bekend met alle wegen en bergkloven, ook zeer goed mogelijk geweest, de patroelje vooruit te komen.

Maar van Leeuwen verloor hem niet uit het oog.

Hij bleef dicht bij hem tot hij gereed was.

— *Vamonos, companero?* zeide hij tot hem. (Gaan we, gezel?) Nu kunt ge weldra zoo snel mogelijk naar Cuernavaca rijden. Maar zoolang ik u onder mijne hoede behoud kunt gij niet weg. Bij de geringste poging tot vluchten schiet ik uw paard overhoop.

Waar zij zich thans bevonden konden zij uit het schreeuwen der stalknechten van de *guarda* hooren. Zij dreven op dit oogenblik de losgelaten muildieren aan.

Alles ging naar wensch!

In de guarda zelf had niemand hen bespeurd.

Kapitein Orsmond wilde de diligencie onmiddellijk volgen...

Van Leeuwen hied hem hiervan terug.

Een eind voorbij de guarda werd de weg steiler en de diligencie reed daar niet zoo snel.

Daarom gaven zij haar nog omtrent vijftien minuten voor en toen was het oogenblik gekomen dat zij zich niet langer moesten verscholen houden.

— Voorwaarts!

De sambo moest te midden der soldaten rijden totdat zij den bergweg waren omgereden.

Zij bereikten de guarda.

Toen beduidde men hem achter te blijven, of hij later dezen weg langs wilde gaan werd hem vrij gelaten.

De manschappen gaven hun dieren van de sporen en met een luid gekletter van hoefslagen vloog de kleine troep de huizen voorbij.

Onder de bewoners dezer streken was er niemand die de handelingen der baanstroopers niet kende.

Of zij met hen samenspanden dan of zij hen verfoeiden was niet uitgemaakt.

Verraden durfden zij niet uit vrees voor wraak.

Daarenboven die menschen hadden geen belang bij de veiligheid der reizigers.

Zij dachten dat het onzinnig zou wezen om hunnentwil hun leven in gevaar te brengen.

Daar ter plaatse lag ook een Mexicaansche wacht van zoogenaamde landssoldaten.

Als men deze in het woud ontmoette dan hadde men hen niet van struikroovers kunnen onderscheiden.

Het waren woeste kerels met bruin gelaat, den zerape om de schouders geslagen.

Een oude sombrero hing hen van achter op het hoofd; het lange mes in den gordel en een oude karabijn in de hand.

De sabels waren aan de zijde vastgemaakt.

Vreemd keek dit volkje op toen zij zoo kort achter den postwagen dit schwadron zagen aanhollen.

Vanwaar kwamen zij zoo onverwacht?

Niemand van hen had iets geweten, de koetsier zelf niet die hen op de vlakte zeker wel een mijl ver had kunnen zien. De officier was woedend kwaad geweest omdat hij het geleide niet kon bekomen.

Voor zij echter den tijd hadden om te overleggen wat hun te doen stond, of wat dit alles te beteekenen had, was de patroelje reeds lang voorbij.

Deze reed in galop de diligencie achterna die achter de boomen, aan de kromming van den weg, reeds voor het oog verdwenen was.

De *sambo*, die bij hen achter bleef, kon hun nochtans eenige inlichtingen geven.

En nu was er geen twijfel meer voor hen of de Franschen in Mexico waren door verraad op het spoor gekomen van de onderneming. Maar de kerels lachten erom.

— Caracho! zij moeten zelf maar zien hoe zij er mede klaar komen.

Zij namen hunne plaats op de leemen bank weder in, waarvan zij door de kletterende hoefslagen waren opgejaagd en hervatten hun kaartspel waarmede zij bezig waren.

Wat bekommeren zij zich ook over hetgeen er rondom hen voorviel?

De patroelje stoof ondertusschen over den weg.

Zij moest de diligentie inhalen en deze reed zoo hard als de muildieren loopen konden, daar de weg omhoog liep.

Op vele plaatsen werd de wagen zooveel mogelijk geremd ook waar de weg met een zachte glooiïng afliep liet de koetsier heel bedaard de zware diligentie naar beneden botsen.

Een paard moest dus goed doorzetten om ze bij te houden.

De patroelje mocht zich echter niet laten zien.

Deed zij het dan zouden de roovers niet aanvallen en er kon tegen hen niet gehandeld worden.

Maar zij mochten ook niet te ver ten achteren blijven.

Greep de aanranding plaats dan moesten zij spoedig bij de hand zijn om een werkelijke plundering te verhinderen.